

ZARZĄDZENIE

Dnia 25 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie W.P.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 października 2024 r.,

na posiedzeniu bez udziału stron,

po zapoznaniu się z pismem obrońcy skazanego,

sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu

postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 208/20,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 października 2020 r.,

sygn. akt III K 527/19

na podstawie art. 542 § 1 i 3 k.p.k. *a contrario*

zarządził:

1. stwierdzić brak podstaw do wszczęcia z urzędu postępowania o wznowienie postępowania;

2. doręczyć odpis zarządzenia skazanemu z pouczeniem o braku zażalenia.

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego W.P. o wznowienie z urzędu postępowania sądowego prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 208/20, zmieniającym wyrok Sadu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 października 2020 r., sygn. akt III K 527/19. W uzasadnieniu wniosku obrońca

skazanego podniósł wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., ze względu na uzasadnione wątpliwości odnośnie do instytucjonalnej bezstronności sędziego X.Y. i przełamanie zasady domniemania bezstronności i niezawisłości wynikające z okoliczności otrzymania przez niego delegacji do Sądu Okręgowego w Poznaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z uwagi na wskazywaną w treści wniosku o rozważenie wznowienia z urzędu, bezwzględną przyczynę odwoławczą, został on potraktowany jako sygnalizacja podjęcia czynności z urzędu. Pismo to nie stanowi wniosku o wznowienie postępowania w rozumieniu przepisów rozdziału 56 k.p.k., stanowiąc wyłącznie sygnalizację możliwości zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, stanowiącej podstawę do wznowienia z urzędu prawomocnie zakończonego postępowania (zob. postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2021 r., V KZ 39/21).

Tak też zgodnie wskazuje się w orzecznictwie i piśmiennictwie, uznając, iż wznowienie postępowania na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w związku z ujawnieniem się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko z urzędu, nie zaś na wniosek strony (zob. uchwała siedmiu sędziów SN z dnia 7 maja 2005 r., I KZP 5/05). Pismo sygnalizacyjne złożone w trybie art. 9 § 2 k.p.k. nie implikuje więc po stronie sądu, do którego je skierowano, ani prawa, ani obowiązku jego rozpoznania (zob. postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2022 r., IV KZ 55/21).

Zatem okoliczności podniesione w przedmiotowym wniosku mogą zostać zweryfikowane jedynie z urzędu. Weryfikacja taka została w niniejszej sprawie dokonana i przyniosła wynik jednoznacznie negatywny, co oznacza, że nie dostrzeżono podstaw do rozważania przez Sąd Najwyższy wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 czerwca 2021 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 208/2, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 października 2020 r., sygn. akt III K 527/19.

Zgodnie z treścią art. 542 § 2 k.p.k. postępowanie wznawia się z urzędu tylko w razie ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., przy czym wznowienie postępowania jedynie z powodów określonych w pkt 9-11 może nastąpić tylko na korzyść oskarżonego. Przechodząc do zasygnalizowanej przez obrońcę skazanego potrzeby wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania z uwagi na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie brak jest podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

Analiza akt przedmiotowej sprawy wskazuje jednoznacznie, że wnioskodawca podnosi wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., z uwagi na fakt wydania orzeczenia przez sędziego, który został powołany na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. W tym miejscu należy stwierdzić bezzasadność, a wręcz absurdalność takiego zarzutu, albowiem podczas wydania wyroku w sprawie o sygn. akt III K 527/19, co miało miejsce w dniu 23 października 2020 r., sędzia X.Y. był delegowanym sędzią Sądu Rejonowego a nie sędzią Sądu Okręgowego w Poznaniu, a zatem, nie został powołany na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Wszakże dopiero postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2021 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Andrzej Duda powołał sędziego X.Y. na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Poznaniu (M.P. z 2021 r. poz. [...]).

Niezależnie od powyższego, należy podnieść, że w doktrynie i w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że uchybienia wymienione w art. 439 § 1 k.p.k. zachodzą tylko wtedy, gdy zaistniały w rzeczywistości, a nie pozornie, zaś przepisy regulujące bezwzględne przyczyny odwoławcze muszą być interpretowane ściśle. Przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., określana mianem „nienależytej obsady sądu”, tradycyjnie wiązana była i nadal być musi wyłącznie z rozpoznaniem sprawy w składzie odbiegającym liczbowo lub strukturalnie (jakościowo) od składu przewidzianego dla rozpoznania danej kategorii spraw w sądzie określonego

szczebla lub w danym postępowaniu. Konsekwentnie, spod zakresu zastosowania tej regulacji, wyłączano także przypadki stanowiące jedynie naruszenia natury organizacyjno-porządkowej (zob. m. in. J. Matras (w:) Kodeks postępowania karnego, pod red. K. Dudki, WKP 2018, komentarz do art. 439, teza 9). Uchybienia związane z zasiadaniem w składzie orzekającym osoby, co do której zachodziły podstawy wyłączenia, o których mowa w art. 41 § 1 k.p.k., konsekwentnie traktowane są jako względne przyczyny odwoławcze. Uchybieniem mieszczącym się w treści art. 439 § 1 k.p.k. jest taka więc tylko sytuacja, gdy w rozpoznaniu sprawy bierze udział sędzia podlegający wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. (zob. m. in. R. A. Stefański, Wyłączenie sędziego z mocy orzeczenia sądu, Przegląd Sądowy 2007, z. 6, s. 119; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2015 r., V KK 2/15, LEX nr 1645250; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2018 r., V KZ 15/18, LEX nr 2473817). Dostrzec przy tym trzeba, że art. 439 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, z uwagi na fakt, że zaistnienie jednej z taksatywnie wymienionych w nim przyczyn obliguje sąd do orzekania poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz niezależnie od wpływu uchybienia na treść wyroku. Rodzi zatem konsekwencje często wykraczające poza oczekiwania stron postępowania występujących z żądaniem przeprowadzenia kontroli odwoławczej. Nie budzi więc wątpliwości, że zgodnie z zasadą *exceptiones non sunt extendendae* przepis ten nie może być interpretowany rozszerzająco. Dotyczy to nie tylko wzbogacania za pomocą wykładni samego katalogu z art. 439 § 1 k.p.k., lecz także dokonywania rozszerzającej interpretacji konkretnych przyczyn odwoławczych (zob. postanowienie SN z dnia 12 lipca 2022 r., III KK 222/22).

Powyższych ustaleń nie może zmienić treść uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, która na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, przestała obowiązywać i od początku była niezgodna z prawem.

Dodatkowo trzeba podkreślić, że w dniu 15 lipca 2022 r. weszły w życie przepisy art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 29 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym,

w których dopuszczono możliwość badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy. Jednocześnie w ustawach tych wskazano, że okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności.

W aktualnym stanie prawnym, wszelkie wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości sędziego sądu powszechnego, mające charakter systemowy lub indywidualny, mogą zostać zweryfikowane jedynie w trybie procedury przewidzianej w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych, która to procedura w sprawie karnej może zostać zainicjowana wyłącznie przez strony (art. 42a § 3 p.u.s.p. w zw. z art. 42a § 6 pkt 6 p.u.s.p.). Procedura ta (podobnie jak tryb z art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym) służy sądowej kontroli niezawisłości i bezstronności sędziego, który ma brać udział w rozpoznawaniu konkretnej sprawy i w sposób szczególny reguluje badanie kwestii niezawisłości i bezstronności sędziego w kontekście okoliczności towarzyszących jego powołaniu oraz jego postępowania po powołaniu. Przywołane przepisy ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych wyłączają zatem możliwość badania w innym trybie przesłanek z art. 42a § 3 p.u.s.p., dotyczących badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności. Trzeba też zauważyć, że procedura ta ma szczególny charakter gwarancyjny także dla sędziego, albowiem w razie uwzględnienia wniosku strony, odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręcza się również sędziemu, którego wniosek dotyczy. Sędzia może w terminie 3 dni złożyć wniosek o ponowne rozpoznanie do Sądu Najwyższego, który w składzie pięciu sędziów utrzymuje w mocy postanowienie o wyłączeniu sędziego albo uchyla postanowienie o wyłączeniu sędziego i oddala wniosek (art. 42a § 13 p.u.s.p.).

Konkludując, stwierdzić należy, iż uchylenie wyroków sądów pierwszej i drugiej instancji przez Sąd Najwyższy rozpoznający kasację, dokonane jedynie

w oparciu o nieaktualną i niestanowiącą źródła prawa uchwałę połączonych Izb: Cywilnej, Karnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA-I-4110-1/20) oraz w nieznanej ustawie procedurze o charakterze inkwizycyjnym, stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 42a § 3 - § 14 p.u.s.p. i art. 7 w zw. z art. 87 Konstytucji RP, skutkujące jednocześnie pozbawieniem testowanego sędziego prawa do właściwego rzeczowo i miejscowo sądu ustanowionego ustawą oraz pozbawieniem prawa do skutecznego środka odwoławczego, a nadto pozbawieniem prawa oskarżonego do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie – co stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 i art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (zob. postanowienie SN z dnia 7 sierpnia 2024 r., I KZ 34/24).

Niewątpliwie taką procedurą zastosowano podczas wydania wyroku przez Sąd Najwyższy w dniu 6 czerwca 2024 r., w sprawie o sygn. akt I KK 240/23, na którą powołuje się wnioskodawca. Przy czym wyrok ten dotyczy sprawy, gdzie sędzia X.Y. orzekał w sprawie o sygn. akt III K 188/21, już po powołaniu go na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Poznaniu. Tym samym wskazane orzeczenie nie tylko nie może stanowić uzasadnienia do uchylenia wyroku w przedmiotowej sprawie, ale nigdy nie powinno zostać wydane, z uwagi na brak podstawy prawnej. Dodatkową kwestią pozostaje fakt bezprawnego testowania, oceny i stygmatyzowania sędziego, przy jednoczesnym pozbawieniu go prawa do obrony i odwołania się, a nawet poinformowania o treści zapadłego rozstrzygnięcia.

Reasumując, powołanie na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 18 lipca 2024 r., V KO 38/24). Wszelkie orzeczenia o takiej treści są wydane *contra lege*, zaś ich skutki winny zostać usunięte z systemu prawnego.

Powyższe rozważania zdecydowały o stwierdzeniu braku podstaw do przeprowadzenia z urzędu postępowania o wznowienie zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 czerwca 2021 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 208/20, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 października 2020 r., sygn. akt III K 527/19. Zauważyć bowiem trzeba, że niezależnie od podjętych rozważań, sędzia X.Y., wydając wyrok w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 października 2020 r., w sprawie o sygn. akt III K 527/19, nie został powołany na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

Podkreślić należy, że stwierdzenie braku sygnalizowanego przez stronę uchybienia nie wymaga wydania w tym przedmiocie orzeczenia i wystarczającym jest poinformowanie strony o niestwierdzeniu podstaw do wznowienia postępowania z urzędu (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05). Z uwagi jednak na charakter pisma procesowego, w ramach którego dokonano sygnalizacji, za celowe uznano podjęcie przedmiotowej decyzji w formie niezaskarżalnego zarządzenia.

WB

[a.ł].